

SREDA, 6.8., Jezusova spremenitev na gori 7.30: živi in † iz družin PADEŽNIK, ŽVEGLIČ in NOVAK † Alojz ZALOKAR (Lahomšek)
ČETRTEK, 7.8., sv. Kajetan 19.00: † Marija MAČEK † Ljudmila JUVAN
PETEK, 8.8., sv. Dominik 7.30: ni namena 19.00: † Stanislav PUŠNIK † Marija PODPEČAN
SOBOTA, 9.8., sv. Terezija Benedikta 19.00: † Rafko OJSTERŠEK, † starši in sorodniki † Jakob KRIČAJ
19. nedelja med letom, 10.8., sv. Lovrenc 7.00: živi in † farani 9.00: † Žarko MARUŠIČ 10.30: † starši KLEZIN, BEZGOVŠEK in sorodniki

»Gospod je pravičen na vseh svojih poteh, dobrotljiv v vseh svojih delih...« (Ps 145)

Sodelavci Župnijske Karitas poskušamo te besede ponotranjiti in opaziti tiste, ki so naše pomoči potrebni.

Ena od naših že utečenih dejavnosti je **srečelov ob sveti birmi** (v naši župniji bo letos v **soboto, 6. septembra, ob 10.uri**), na katero se birmanci vneto pripravljajo v teh dneh.

Mi pa še **ves mesec avgust zbiramo dobitke za srečelov**; če imate kaj takega, kar bi nam podarili, vam bomo neskončno hvaležni. Veseli bomo vašega obiska **vsak petek med 9. in 11. uro v naših prostorih na Aškerčevem trgu 3 v Laškem**.

In tudi, če boste na srečelovu kupili kaj srečk. Te bomo prodajali po 6 € za kos. Izkupiček bomo skrbno razdelili za vse potrebe tistih, ki našo pomoč potrebujejo.

Hvala za Vaše darove in ker naše delo podpirate v molitvah. **Vaša Župnijska Karitas Laško**

17. nedelja med letom, 27.7. 7.00: živi in † farani 9.00: † Jakob REZEC in Karolina (Podvine) 10.30: † starši PASAR in sorodstvo Milan ZEME, 3. obl.
PONEDELJEK, 28.7., sv. Viktor 7.30: za zdravje in mir † Angela BEZGOVŠEK
TOREK, 29.7., sv. Marta 19.00: † Bernard MEHLE, mlajši, 12. obl. † Ferdinand OCEPEK
SREDA, 30.7., Peter Krizolog 7.30: † Marija KLEZIN † Ivan ZUPANC
ČETRTEK, 31.7., sv. Ignacij Lojolski 19.00: † Zinka OKRŠLAR † Marjeta DEŽELAK
PETEK, 1.8., sv. Alfonz Ligvorij 7.30: † Angela ŠKORJA, 3. obl., mož Jože, starši in sor. 19.00: † Frančišek MAČEK † Anton NOVAK obisk bolnih in ostarelih za prvi petek
SOBOTA, 2.8., Porcijunkula 19.00: † Rozalija KAJTNA † Marija LIPOŠEK nočna odoracija pred Najsvetejšim
18. nedelja med letom, 3.8. 7.00: živi in † farani 9.00: † Franc SREBOT, njegovi starši, starši KLEZIN † Ana VODIŠEK, 21. obl., in mož Peter, 20.obl. 10.30: † Jožefa LOKOŠEK, 4. obl., in Blaž † Ludvik VERBOVŠEK
PONEDELJEK, 4.8., sv. Janez Vianej 7.30: † Marija DEŽELAK (Poženelova) † Anika VODIŠEK
TOREK, 5.8., sv. Marija Snežna 19.00: † Marija FLIS, 30. dan † Ljudmila BREČKO

✱ MARTINOVA LILIJA ✱

27. 7. 2025, leto 16, št.: 26

Učenci prosijo Jezusa: »Gospod, nauči nas moliti.« To ni samo vprašanje besed, ampak odnosov: **kako biti pred Bogom, kako se mu približati, kako hoditi z Njim po poti življenja.**

In prav to se lepo povezuje s **Krištofovo nedeljo**. Sveti Krištof – čigar ime pomeni *Kristonosec* – je zavetnik vseh, ki so na poti: šoferjev, popotnikov, romarjev. On je čez vodo prenašal ljudi. V nekem trenutku je nosil otroka, ki je postal čedalje

težji, dokler ni spoznal: to je sam Kristus. **Na poti je srečal Boga.** In ga nesel drugim.

Tudi mi smo na poti. Vsak dan sedemo v avto, se peljemo v službo, po opravkih, na dopust. S kakšnim srcem smo na poti? Kam peljemo druge – kot starši, kot duhovniki, kot kristjani?

Molitev za 5. svetovni dan starih staršev in ostarelih
Besede: **'Blagor tistemu, ki ni izgubil upanja'** (Sir 14,2) izražajo blaženost ostarelih in v Gospodovem upanju nakačujejo pot v krščansko in spravljivo starost. Papež Frančišek jih je potrdil kot temo 5. svetovnega dneva starih staršev in ostarelih, ki ga praznujemo 27. 7. 2025.

Kako lepe so te tvoje besede, Gospod!

Pomagaj nam nadaljevati naše romanje skozi čas, oživiljeni z upanjem, ki prihaja od Tebe!

Pomagaj nam, da v ta razdeljeni svet prinašamo upanje občestva.

Pomagaj nam, da v ta svet, ranjen od vojn, prinašamo upanje miru.

Pomagaj nam, da v ta razčlovečeni svet prinašamo lepoto nasmeha ostarelih.

Pomagaj nam, da bomo za naše vnuke, za naše drage in za vse, ki jih srečamo, spomin na Tvojo nežnost.

Pomagaj nam, da v ta svet, ki je pozabil Nate, prinašamo upanje na novo življenje, ki ga lahko daš samo Ti!

Kajti v Tebi, Gospod, ni nič izgubljeno.

Kajti v Tebi, Gospod, se vse začne znova! Amen

Dotik Božje bližine

V tišini srca, sredi vsakdanjega hrupa, mnogi hrepenimo po trenutku, ko bi začutili nekaj več – nekaj svetega, nekaj presežnega. To ni nujno religiozno iskanje v klasičnem pomenu besede, temveč globoko človeško hrepenenje po tem, da bi nas nekaj ali Nekdo onkraj presežnega objel, potolažil, razumel, napolnil s smislom. To hrepenenje ni šibkost – je znamenje, da je naš duh živ. In ko govorimo o dotiku Božje bližine, govorimo prav o tem: o trenutkih, ko se nas Bog nežno, skoraj neopazno, vendar silovito in prepoznavno, dotakne. Ne z besedami, ne vedno z videnji ali s čudeži – ampak s tihim dotikom srca, z notranjim mirom, s svetlobo v temi, z občutkom, da nismo sami.

Kaj je Božja bližina?

Božja bližina ni stvar prostora, ampak odnosa. Ni vprašanje tega, ali je Bog z nami, ampak ali mi dovolimo, da ga začutimo. Religiozno gledano, Bog nikoli ni daleč – On je *Immanuel*, Bog z nami. Psalmist zatrjuje: »*Kam naj grem pred tvojim duhom, kam naj zbežim pred tvojim obličjem?*« (Ps 139,7). Božja bližina je stalnica, vendar naša zavest o njej ni. Ljudje pogosto živimo kot sirote, ki pozabijo, da imajo Očeta. Božja bližina je več kot tolažba v težkih trenutkih. Je prisotnost, ki zdravi rane, ki daje smisel praznini, ki osvetljuje notranje pokrajine našega bivanja. Je živa resničnost, ki presega misli, a se dotika najglobljih plasti našega jaza.

Kako se nas Bog dotika?

Bog je subtilen. Njegov dotik ni vsiljiv, ni teatralen. Najpogosteje pride v tišini – takrat, ko se vse drugo umakne. Njegov dotik se zgodi: v molitvi, ko besede umolknejo in ostane samo prisotnost. V naravi, ko pogled na gore, gozdove, zvezdnato nebo, prebudi občutek svetosti. V bolečini, ko se zdi, da nas je vse zapustilo, a kljub temu zaslišimo tih šepet: »Nisem te zapustil.« V ljubezni, ki jo doživimo od drugih, ko v nekom zasveti podoba Boga. V umetnosti, glasbi, besedah – ki nas presežejo in se na dotaknejo v globini. V zakramentih, zlasti v evharistiji, kjer se dotik spremeni v telesno navzočnost. Dotik Božje bližine ni nekaj, kar bi lahko izsilili ali si zaslužili. Je milost. Dar. Bolj ko se odpremo, bolj postajamo občutljivi za ta dotik.

Božji dotik v ranljivosti

Velika zmota današnje kulture je, da verjame, da mo-

ramo biti močni, popolni, samozadostni. In ravno takrat, ko smo ranjeni, krhki, ko izgubimo vse maske – takrat smo pripravljeni na Božji dotik. Apostol Pavel je zapisal: »*Moč se dopolnjuje v slabotnosti*« (2 Kor 12,9). V tistem, kar bi najraje skrili – v naši ranljivosti – se pogosto zgodi najbolj intimen stik z Bogom. Ko izgine vsa zunanja opora, se odpremo nečemu večjemu. Takrat Boga ne iščemo več samo z razumom, ampak z vsem bitjem. In On pride. Ne kot Rešitelj, ki takoj odvzame težo, ampak kot Tisti, ki jo nosi z nami. Dotik Božje bližine v ranljivosti je zdravilen. Ne pozdravi vedno okoliščin, pozdravi pa srce. Prinese mir, ki ga svet ne more dati.

Dotik Božje bližine v vsakdanjosti

Velika skrivnost duhovnega življenja je v tem, da se Bog ne kaže le v izjemnih trenutkih, ampak predvsem v vsakdanjosti. V drobnih, navidežno nepomembnih stvareh: v nasmehu otroka, v prijaznosti neznanca, v trenutku tišine ob kavi, v utrujenem, a izpolnjenem večeru, v nežnosti med zakoncema, v iskrenem pogovoru s prijateljem.

Kdor zna gledati s srcem, odkrije, da se nas Bog dotika vsak dan. Sveti Janez Pavel II. je dejal, da Bog vstopa v zgodovino človeštva "*skozi vrata vsakdanjosti*". Ne pride z gromom, temveč kot tihi vetrič (1 Kr 19,12) in raje deluje skozi preprosto. Morda zato, ker nas želi oblikovati v ljudeh, ki znajo biti prisotni – tukaj in zdaj. In ravno tam, v tem trenutku, je že On.

Božja bližina in čut za sveto

Sodobni človek je izgubil čut za sveto. Vse mora biti uporabno, racionalno, dokazljivo. A obstaja svet znotraj sveta – svet, ki se ne razkrije s poskusi, ampak s ponižnostjo. To je prostor svetega. Kjer se zavemo, da nismo sami, da je nad nami in v nas Nekdo, ki presega vse, a je hkrati bližje kot mi sami sebi. Čut za sveto je kot notranji kompas, ki nas usmerja k Bogu. Pomaga nam prepoznati Njegovo navzočnost v tem, kar je za druge morda le slučaj ali naključje. In ta čut se rodi v tihoti, v molitvi, v iskanju. Ko razvijemo čut za Sveto, postane življenje kraj srečevanja. Dotiki Božje bližine niso več redkost, ampak postanejo del ritma življenja. In naše srce postane Njegovo svetišče.

Ko se zdi, da Boga ni

Eden najtežjih trenutkov v duhovnem življenju je, ko se zdi, da Boga ni. Ko molitev postane suha. Ko se zdi, da nebo molči. Ko nas trpljenje zatemni in ne vidimo več svetlobe. To je »noč duše«, o kateri govorijo

mistiki. Tudi Jezus jo je doživel: »*Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?*« (Mt 27,46). Toda ravno v teh trenutkih, ko se zdi, da nas Bog ne sliši, je morda najbližje. Kot mati, ki noče prebuditi spečega otroka, tudi Bog včasih molči – ne zato, ker Ga ni, ampak ker nas oblikuje v zrelosti Vere. Dotik Božje bližine v teh trenutkih ni vedno občutek. Je zvestoba, vera, ki vztraja tudi v temi. Vera, ki verjame, preden vidi.

Kako vemo, da smo doživeli dotik Božje bližine?

Ne po čustveni evforiji, ne po čudežih – ampak po sadovih:

- **miru**, ki presega okoliščine,
- **odpuščanja**, tudi tistim, ki so nas globoko ranili,
- **sočutja**, do sebe in drugih,
- **ponižnosti**, ki ne pomeni manjvrednosti, ampak notranjo svobodo,
- **smisla**, ki presega racionalno razlago,
- **ljubezni**, ki ni le čustvo, ampak odločitev za dobro.

Ko se nas Bog resnično dotakne, se življenje spremeni – morda ne na zunaj, a gotovo na znotraj. Postanemo bolj človeški – ker Božja bližina človeku ne odvzame stvarnosti, ampak ga vanjo globlje zasidra.

Živeti kot pričevalci Božje bližine

Dotik Božje bližine ni dan le za nas. Ko smo ga prejeli, postanemo poklicani, da ga nesemo naprej. Ne z vsiljevanjem, ne z moraliziranjem – ampak s tem, kar smo. Z načinom, kako govorimo, kako poslušamo, kako ljubimo, kako trpimo. Postati priča Božje bližine pomeni: biti prostor, kjer drugi začutijo mir. S svojim življenjem smo poklicani, da oznanjamo, da Bog obstaja – ker se vidi, da je On tisti, ki daje moč. Prinašamo luč tam, kjer je tema. Ljubimo tudi takrat, ko ne čutimo ničesar. Odpiramo vrata upanja tam, kjer je brezizhodnost.

Dotik Božje bližine ni privilegij izbranih, ampak dar za vse. Je ljubeča navzočnost, ki nas spremlja vse dni – čeprav je pogosto ne čutimo. Ni rezultat duhovnega napora, ampak dar Milosti, ki se ga lahko naučimo prepoznavati.

In ko se enkrat zares dotakne našega srca, se nekaj v nas premakne. Morda ne bomo mogli tega razložiti z besedami – a bomo vedeli: **Bog je bil tam**. In to vedenje nas bo spremenilo.

Dotik Božje bližine ni le trenutek – je začetek novega življenja.

(PT)